

את מותם בעת צלילה

המועדונים מתנגדים

לחוק בטיחות

ניספו בספורט זה 30 צוללים, מרביתם תיירים.

דויד גולדווסר בן ה-39, תושב בתי-שמש שליד אי-האלמוגים, מדרום לאי-צ'לל בחודש מאי 1975 סמוך לבריכת-השמש שליד אי-האלמוגים, מדרום לאי-צ'לל. דויד עלה פעמים אחדות כדי להסייר מסכה שלחצה על פניו. באחת הפעמים יצא שוב מתחום ראייתו של המדריך שצלל עימו. המדריך היה משוכנע שדויד עלה פעם נוספת כדי לסדר את המסכה. מאוחר יותר הסתבר שדויד לא הגיע כלל לחוף. אחרי חיפושים הוא

בעי-מועדון אלפרט צוללים אוהבים חופש

נמצא בעומק שישה מטרים, ללא רוח חיים.

שנה לאחר מכן ניספה רון פרידמן בן ה-19, בנם היחיד של יושבי-ראש האיגוד היהודי העולמי של נפגעי השילטון הנאצי, בעת ניסיון צלילה במיפרץ-שלמה. באוגוסט 1977 הגיעו לדי-ז'וב שלושה חיפאים בעלי ניסיון רב בצלילה. אורי פרת, מהגדס בניין בן 45, בעל דירוג מירבי בצלילה, צבי אברהם בן 31 ויורם אריגיל. הירידה לקניון עברה ללא תקלה. כאשר הגיעו לתחתית הקניון הבחינו כי התנהגות מוזרה של אורי פרת. חבריו הצביעו באצבע שיעלה למעלה אך הוא התעקש להמשיך ולהעמיק. יורם אריגיל, השתחרר מהחבל שקשר את שלושתם, ועלה בהדרגה על פני המים. אז הכהין באורי פרת, כשהוא ללא רוח חיים, ובצבי אברהם שהיה מטושטש. יורם הזעיק עזרה ושלושתם הועברו לבית-החולים באילת. כעבור שנה ערכו חבריו של אורי פרת צלילה לזיכרו, צלילה שהסתיימה באסון נוסף. אחד הצוללים, בני בן-יעקוב בן ה-32, מחיפה, מת במעמקים, ושלושת חב-ריו נפגעו כשעלו במהירות על פני המים.

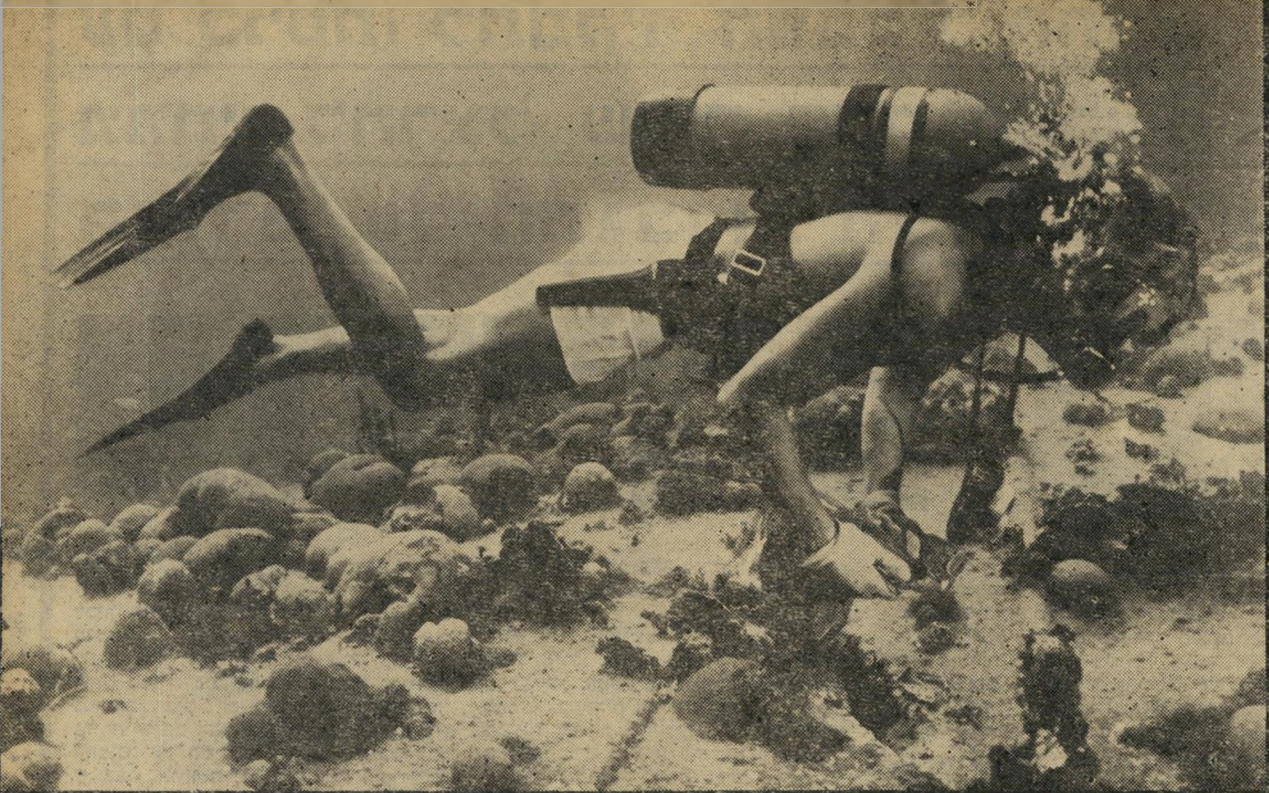
„עוזי נעלם

מעניינו

ה צלילה היא פעילות ספורטיבית המוכרת שנים רבות בעולם. בישראל החל ספורט זה מתפתח בשנות ה-50 ב-יזמת צעירים שעסקו בכך בעת שירותם הצבאי. בארץ עוסקים בצלילה כעשרת אלפים ספורטאים פעילים. מדי שנה נוספים אליהם 2000 צוללים. ספורט הצלילה מושך תיירות רבה לי-ארץ. עד היום קמו בתי-ספר לצלילה ללא אישור, ולא היתה סמכות שיכלה לכפות את פיקוחה. רק בעוד כחודשיים ייכנס לתוקפו חוק הצלילה.

14 מועדוני-צלילה נותנים שירותים לי-צוללים בישראל. מדי קיץ, עוברות ביט-סוף יאכטות עם ציוד צלילה משוכלל.

מוות במצלילות

בעלי היאכטות יודעים שבארץ יש שוק טוב. הם סוחפים ישראלים ותיירים הי-מקבלים שירותי-צלילה וגורפים הכנסות שקופת-המדינה אינה נהנית מהן, ואין חוק האוסר עליהם לתת שירותים לצוללים במקום. אחרי עונת הקיץ הם מתקפלים ונעלמים.

תיירים רבים מגיעים בקבוצות מאורג-נות עם מדריכים, ומבצעים צלילות קב-רתיות ואין אפשרות לדעת מה רמתם והכשרתם של המדריכים. מדי שנה מבק-רים בישראל 30 אלף תיירים-צוללים. על סמך תעודה שהם מציגים, הם יכולים לקבל את שירותי-הצלילה. מישרד-התי-רות למד להכיר בפוטנציאל של ים-סוף, וכל מועדון זוכה לעידוד ולעזרה. בעיק-רות האופנה בעולם כולו, הפכה הצלילה ספורט אופנתי מאד גם בארץ, ומאז 1967 ניתן להגיע, בים-סוף, לאתרי-צלילה הנח-רים מהיפים ביותר בעולם.

העולם התתיימי וההרפתקה הכרוכה בי-צלילה מושכים לעיסוק זה צעירים רבים. יש הגורסים שהוא ספורט מסוכן ויש הי-טוענים שאם שומרים על הכללים, אין כלל סיכון.

בשנת 1966 טבע עוזי נצר בן ה-21, תוך כדי קורס, שנמשך חמישה ימים, במועדון אקוה ספורט שבאילת. בקורס השתתפו שני חניכים, דוב גופר ועוזי נצר. המדריך היה פרנקלין ג'ונס. ביום החמישי לקורס, בצלילה האחרונה, הם הגיעו לעומק של 30 מטרים. מספר דוב גרפר: „כשהגענו לעומק 30 מטר, לחצנו ידיים והתחלנו לשחות חזרה. אז נעלם עוזי מעינינו.“ בחקירת המיקרה התברר שלווילי אלפרט, בעל מועדון אקוה ספורט באילת, לא היה רישיון להתחזק מועדון להדרכת צלילה, אך מצוייה ברשר-תו תעודת-מדריך ומנהל בית-ספר לצלי-לה משוודיה, המוכרת על-ידי המרכז הי-בין-לאומי לפעילות תתיימית בפאריס.

לא היתה

מכונת

מ ותו של עוזי נצר עורר את תחילתו של מאבק ציבורי שניהלו הוריו. הם נלחמו 12 שנה לשם קבלת חוק שימנע הפקרות תתיימית. בעוד חודשיים ייכנס לתוקפו חוק-הצלילה אחרי שאושר בכנסת. עוזי נצר נעלם מעיניהם של המדריך והחניך הנוסף, על אף הטענה שבקורס הצוללים חייבים כל התלמידים להימצא

(המשך בעמוד 68)

צוללנית בים-סוף הקורבן האחרון היה אשה